

[Aksel Larsen.]

det ikke være tilstrækkeligt — det er jeg ikke i Stand til at afgøre —, saa maa man tilvejebringe de overskydende Midler ad Beskatnings Vej, og jeg anbefaler dèr til velvillig Overvejelse Principperne i den saakaldte Formuekonfiskation, som daværende Finansminister Bramsnæs gjorde sig til Talsmand for i 1924. Jeg tror, at saadanne Foranstaltninger i høj Grad dels vilde hjælpe Landbruget, gøre Flertallet af Landbrugerne til Regerings svorne Tilhængere, gøre det af med alle de nazistiske Grupper, der søger at operere paa Landet og naturligtvis feje Det frie Folkeparti ud af Salen her, og jeg tror samtidig at saadanne Foranstaltninger effektivt vilde medvirke til at nedbringe Arbejdsløsheden.

Saa maa man i øvrigt være klar over, at en stor Del af Arbejdsløsheden skyldes det faldende Forbrug. Jeg tror, det er Aarsagen til, at Arbejdsløsheden herhjemme har været stigende i de sidste Par Aar, medens den de fleste andre Steder er faldende. Det er klart, at naar Priserne stiger med 20—30 pCt., kan man ikke mere købe saa mange Produkter som før, hvis man er henvist til fast Løn eller Indtægt, og naar Forbruget gaar ned, indskrænkes Produktionen, og saa bliver der Arbejdsløshed. Derfor maa man tage alvorligt fat med Priskontrol, der betyder noget, og man burde samtidig understøtte Bestræbelser, som gaar ud paa at forbedre Befolkningens Levevilkaar, med andre Ord øge et Forbrug, der kan skabe øget indenlandsk Produktion.

En af de Foranstaltninger, der vil være velegnet dertil, er en Revision af Beskatningen. Det er bekendt, at Staten stadig væk tager de $\frac{2}{3}$ eller saadan noget af sin Indtægt ad den indirekte Beskatnings Vej. Det hviler tungt paa den almindelige Forbruger, og da det ikke alene staar i begge Regeringspartierne Program, at man vil have den indirekte Beskatning afskaffet, men da Venstre oven i Købet paa sit Landsmøde har erklæret, at de indirekte Skatter i hvert Tilfælde skal indskrænkes til at være rene Luksusskatter, skulde der dog her paa Rigsdagen være et solidt Flertal for Revision af Beskatningen i Retning af stigende direkte Beskatning og mindre indirekte og varefordyrende Skat.

Jeg tror, det er den Vej, man skal med den økonomiske Politik herhjemme. Jeg tror, det er den Vej man skal, hvis man vil genopbygge den Tillid til Folkestyret, som unægtelig er ved at smuldre hen, og hvis man vil give det danske Folk den indre Styrke,

som skal sætte det i Stand til bedre at modstaa Stormen udefra. Jeg er sikker paa, at der kan skabes Samling om dette.

Nu erindrer jeg meget vel, at Statsministeren ved en eller anden tidligere Lejlighed har sagt, at man skal være forsigtig med at udfordre de rige, for de kan blive meget ondartede, og at der er visse Folk, der har Planer, det har vi jo ogsaa faaet tilstrækkeligt at vide, bl. a. for ikke saa længe siden fra denne Talerstol af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, der stod og truede med spanske Metoder, altsaa med Oprør efter General Francos Mønster. Jeg tror imidlertid ikke, man behøver at frygte for den Slags. Jeg tror ikke, man behøver hverken at frygte den nationale Liga eller nogen som helst andre Former for Sammenrotning. Hvis man henvender sig til det danske Folk og siger: Situationen kræver dette og dette af os, lad os i Fællesskab gennemføre det, skulde der saa være et Faatal herhjemme, der med Støtte udefra forsøgte ad voldelig eller ikke voldelig Vej at forhindre en saadan Udvikling, saa bør man erindre sig, at der findes nær ved en halv Million Medlemmer i danske Fagorganisationer, hundrede Tusinde i Husmandsforeningerne, en Snes Tusinde i Fiskeriforeningerne, en Mængde i Haandværkernes Sammenslutninger o. s. v. Jeg er sikker paa, at alle de, hvem en Kriselovgivning i den angivne Retning gavner, begejstrede vil slutte Kreds om den Regering og Rigsdag, der gennemfører en saadan Lovgivning, og danne et saa fuldkommen ubrydeligt Værn for Folkestyret herhjemme, saa alle mulige mere eller mindre nazistiske og højfinansielle Minoriteter maatte blive vist hjem.

Jeg henstiller dette til Regeringens Overvejelse, og jeg vil gøre opmærksom paa, at man kan bruge hvilke Udtryk man vil, naar vi Kommunistere fremsætter Forslag, tale om Papirkurv og Splittelse og hvad man vil, de Tanker, vi har fremsat, vil sejre alligevel. Der var ikke Ende paa de Haansord om Overbudspolitik og jeg ved ikke hvad, hvormed man afviste vore Forslag i Fjor, og der er ikke et eneste af de Forslag, vi har fremsat, ikke en eneste af de Reformere, vi har gjort os til Talsmænd for, uden at den praktisk talt ordret er blevet krævet gennemført af Arbejdernes faglige Kongresser og Delegeretmøder i Sommer eller har fundet Understøttelse i Husmændenes og Fiskernes Sammenslutninger.

Jeg siger ikke dette, fordi jeg ønsker at bryste mig af, at vore Tanker har vundet Tilslutning, det er der ikke noget sen-